

šinách vozů, když za tohoto stavu věci zřízenci žalovaného nemohli předpokládati, že cestující na plošinách stojící za jízdy plošiny opustí, jak nařízeno, a když přes to zřízenci a úředníci žalovaného nechali vlak ze stanic vyjetí. Tím zavinili zřízenci a úředníci žalovaného, že došlo k příhodě v dopravě, t. j. k odchylce od pravidelného provozu, za kterou žalovaná jest zodpovědná a která mimo jiné přivedla, že žalobce přispěl k úrazu. Vývody dovolání, zvláště poukaz na § 19 (odst. 2) žel. dopr. řádu a § 20 téhož řádu nejsou s to, by vyvrátily správnost tohoto úsudku soudu odvolacího, když jisto je, že zřízenci strany žalované nechali cestující do vlaku nastupovati přes to, že byl přeplněn. Pokud jde o tvrzení dovolání, že úraz žalobcův zaviněn byl jen jeho vlastní neopatrností a neodvratitelným činem osoby třetí, uvedl již soud odvolací, že sice obě tato spoluzavinění skutečně zde jsou, že však přes to by k úrazu nebylo bývalo došlo, kdyby vlak nebyl býval přeplněn a že proto obě tato spoluzavinění nemohou žalovaného zcela vyvíňovati. Nerozhodné jest, zda přeplnění vozů jest obyčejným zjevem a že proto dráhu jako příhoda v dopravě zavazovati nemůže, když v projednávaném případě toto přeplnění s ohledem na zjištěný stav věci za příhodu v dopravě z důvodů svrchu uvedených sluší pokládati.

Čís. 6170.

Možnost budoucně ucházejícího výdělků (§ 1325 obč. zák.) dlužno prokázati.

Nelze se domáhati ušlého výdělků v živnosti podomním obchodem, již se poškozený vzdal již před úrazem.

(Rozh. ze dne 7. července 1926, Rv I 524/26.)

Žalobkyně, obchodnice, byla poraněna při železniční nehodě. V žalobě o náhradu škody domáhala se kromě jiných položek, jež tu v úvahu nepřicházejí, též náhrady ušlého výdělků za dobu osmi týdnů, po kterou dobu nebyla schopna provozovati podomní obchod. Žalobě bylo v některých bodech vyhověno, ohledně ušlého výdělků byla však zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle §u 1325 obč. zák. má sice škůdce nahraditi poškozenému, stane-li se tento neschopen výdělků, kromě ušlého výdělků také výdělek budoucně ucházející, ale poškozený musí nejen skutečně ušlý výdělek, nýbrž i možnost budoucně ucházejícího výdělků prokázati. Vzdala-li se dovolatelka své živnosti již před svým úrazem s úmyslem živnosti té neprovozovati, vzala si sama možnost tohoto výdělků, pročez odvolací soud vyslovil právem, že jí ze živnosti už před úrazem odhlášené a neprovozované neušel a nemohl ani v budoucnosti ucházeti nějaký výdělek, neboť možnost dalšího výdělků, vzhledem ku právní povaze její živnosti, která podle §u 2 cis. pat. ze dne 4. září 1852 č. 252 ř. zák. smí býti pro-

vozována jenom ze zvláštním povolením úředním, odhlášením a novým nepřihlášením v době osmi týdnů od jejího úrazu počítaje, byla jí úplně odňata.

Čís. 6171.

Okresní silniční výbory na Moravě nejsou »stranou« ve smyslu §u 3 zákona ze dne 23. května 1883, čís. 82 ř. zák. O odpomoc proti liknavosti veřejných korporací, v jichž vlastnictví jsou silniční objekty, jest zakročiti knihovnímu soudu u příslušného nadřízeného orgánu.

(Rozh. ze dne 7. července 1926, R II 200/26.)

Okresní soud v T. na Moravě uložil silničnímu výboru okresu T. na Moravě pořádkovou pokutu pro nedodržení lhůty ku zavedení knihovního pořádku ohledně silnice. Rekursní soud k rekursu silničního výboru okresu T. napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud změnil usnesení nižších soudů v ten rozum, že s uložení pořádkové pokuty schází.

Důvody:

Dle §u 11 zákona o zakládání a udržování veřejných neerárních silnic a cest ze dne 30. listopadu 1877, čís. 38 z. zák. pro Moravu náleží zakládání a udržování okresních silnic okresním konkurencím. Silniční konkurenční okresy mají pak stejnou rozlohu jako obvody okresních soudů, dle §u 26 téhož zákona jest pro každý silniční konkurenční okres zřízen t. zv. okresní silniční výbor. Tento výbor není samostatnou právnickou osobností, nýbrž pouhým usnášejícím se a dozorčím orgánem a jest jej rozeznávati od oné veřejnoprávní korporace, do jejíž vlastnictví patří okresní silnice. Proto okresní silniční výbory nemohou býti »stranou« po rozumu §u 3 zákona ze dne 23. května 1883, čís. 82 ř. zák., kterou při liknavosti lze způsobem tamže uvedeným, t. j. pohrůzkami a ukládáním pokut poháněti k zavedení knihovního pořádku. Ohledně veřejnoprávních korporací, v jichž vlastnictví jsou silniční objekty (srv. rozhod. čís. 836 a 2288 sb. n. s.), jest pak správným postup ten, že knihovní soud zakročí o odpomoc proti jejich liknavosti u příslušného nadřízeného orgánu. Mimochodem se podotýká, že není zjištěno, zda jde o okresní silnice první či druhé třídy a zda též příslušná obec jest dle čl. V. zákona ze dne 7. února 1886, č. 20 z. zák. pro Moravu povinná k výkupu pozemků a tudíž i k zavedení knihovního pořádku. Jsou tedy usnesení nižších stolic, ukládající pokutu okresnímu silničnímu výboru v T. po rozumu §u 16 nesporného patentu zřejmě nezákonná, i bylo proto dovolacímu rekursu vyhověti.

Čís. 6172.

Ručení podle §u 1315 obč. zák. nevyžaduje předchozí vědomosti o nezdatnosti zřízencově. Nezdatností jest rozuměti trvalou vlastnost